

MATTEO STRUKUL

MEDICEJŠTÍ

ÚPADEK RODINY

MEDICEJŠTÍ:
ÚPADEK
RODINY

I MEDICI: UN DECADENZA DI UNA FAMIGLIA

Copyright © 2017 by Newton Compton editori
Casella postale 6214, Roma

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petra Najmanová, 2020

Obálka © DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

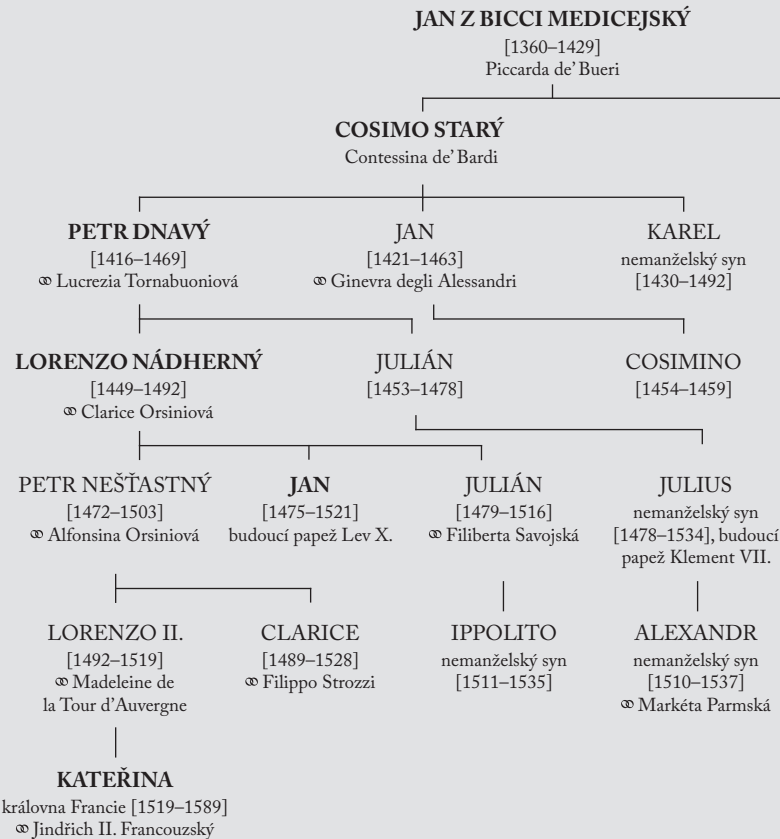
ISBN 978-80-7642-898-0 (pdf)

MATTEO STRUKUL

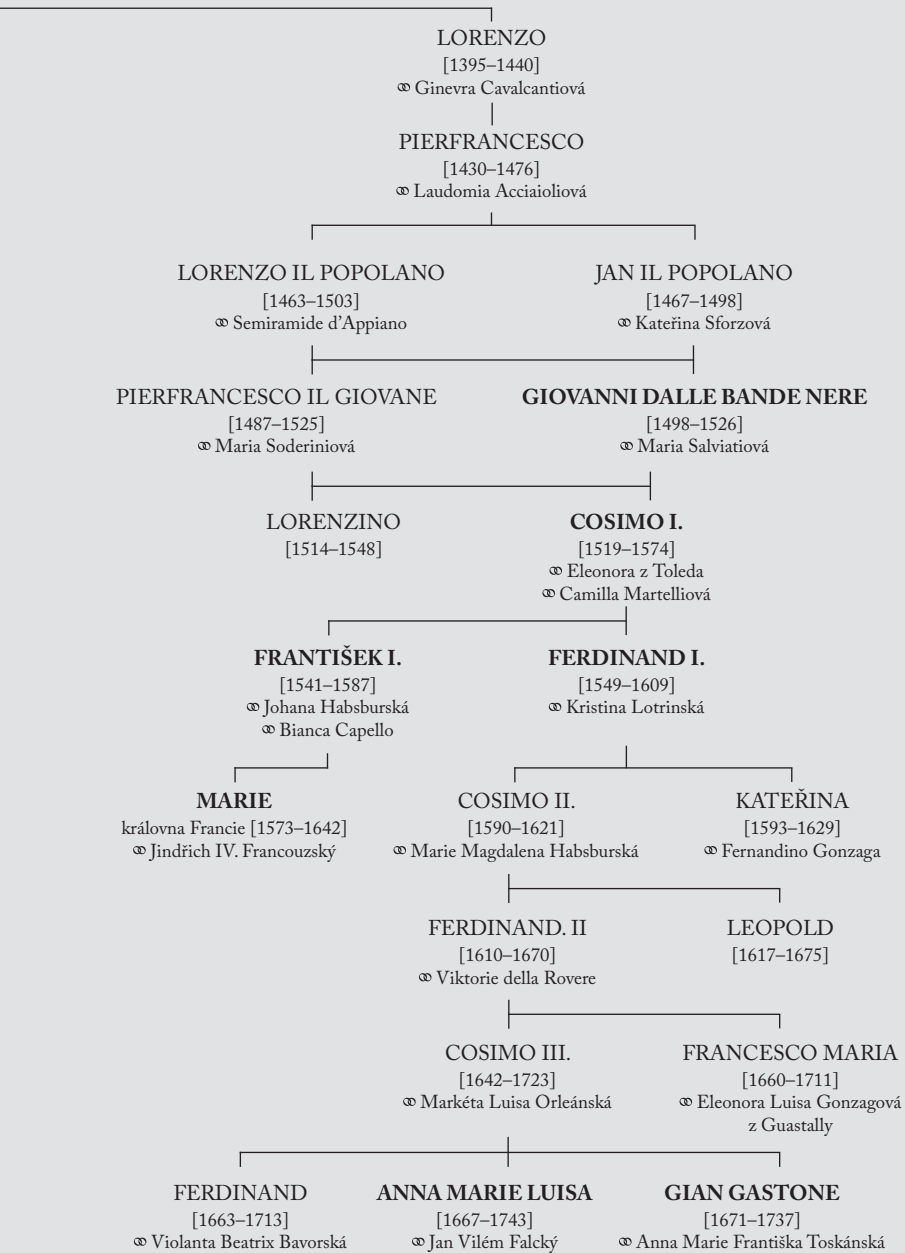
MEDICEJŠTÍ:
ÚPADEK
RODINY

PŘELOŽILA: PETRA NAIMANOVÁ

Silvii,
Timovi, Sergiovi a Chrisovi

RODOKMEN
RODINY MEDICEJSKÝCH

LISTOPAD 1597

PROLOG

Passitea měla velké oči s tak teplým odstínem hnědé, že připomínaly lesní med. Vypadalo to, jako by zabíraly celou její malou tvář s jemnými, až křehkými rysy. A přesto ta drobná bytost jasně vyzařovala zarputilou odolnost.

Když ji Marie spatřila, byla jí zcela okouzlená.

Přijela v kočáře z paláce Pitti do čtvrti Colonna poblíž kostela Zvěstování. Do domu, který samotní Medicejští poskytli Passitee a jejím osmnácti družkám.

Poté co byla ta mírná zbožná žena vyhnána ze Sieny, protože se neúspěšně pokoušela založit pro své sestry vlastní řád, nalezla pomoc ve Florencii. Nyní si nepřála nic jiného než získat klášter, kde by vedla svatý a milosrdný život plný sebeobětování a kde by mohla pomáhat ztraceným duším mužů i žen.

A jen Bůh ví, jak moc to bylo potřeba v těch zlých časech, ovládaných mečem a penězi, zradou a lstí.

Marie se na ni dlouze zadívala, neschopná od ní odtrhnout zrak. Passitea měla na sobě jen hábit z pytloviny a nic víc. Látka byla tak obnošená, že skrz ni prosvítaly rudé šrámy, které poznamenaly její boky v místech, kde si nechávala způsobovat hluboké rány trny a řetězy. Bolest umocňoval teplý ocet, který jí na její žádost nanášely ostatní sestry, aby si stále živě připomínala bolest a odčinění.

Toto utrpení ale nijak nezlomilo její neochvějnou laskavost vůči druhým. Naopak, jako by ten postoj posílilo. Marie si byla jistá, že na okamžik zahlédla neurčitou auru, která ji

obklopovala a natahovala se v dlouhých jasných pruzích k ledému světlu prosvítajícímu okny velkého sálu.

Marie byla přesvědčená, že tu auru živí její skromnost a disciplína.

Passitea k ní přistoupila.

Vzala její ruce do svých dlaní.

Marie vnímala tenké prsty, chladné jako alabastr, které se proplétaly s jejími. Neodmítla ten kontakt, který jí přišel tak přirozený a jejímu srdci milý.

Nedokázala by vysvětlit proč, ale v tomto setkání bylo něco, co překračovalo pozemskou dimenzi.

Passitea měla přirozený dar, vzácnou schopnost chápat bolest ostatních, aniž by museli pronést jediné slovo.

Marie si ale dodala odvahy a začala vysvětlovat důvod své návštěvy. Její srdce bylo nabitě emocemi a ticho ji přivádělo do rozpaků. Otevřít se té ženě bylo přesně to, co potřebovala.

„Přišla jsem, protože mám strach, matko. Bojím se o svou budoucnost...“ ale neměla možnost to dokončit, protože jí Passitea přiložila ukazováček na rty.

Marie to gesto poslechla, jako by jí jakási nadpřirozená síla uchvátila mysl a vůli. Nechala se odvést tou výjimečnou ženou ke dvěma dřevěným stoličkám.

Všechno bylo v tom velkém prázdném sále ve znamení té nejprostší podstaty. Světlý mramor na podlaze jako by chtěl připomínat chladný listopadový vzduch. Svíčky uvězněné v kovu svícňů byly zhasnuté a nebylo tu žádné umělé světlo.

Jediným kusem nábytku kromě stoliček bylo klekátko. Na jeho prknech bylo možné jasně rozpoznat skvrny barvy vína, které lépe než tisíc slov vyprávěly o krvi, kterou musela Passitea prolít během hodin pokání a modliteb.

Marie si sedla na stoličku.

Passitea naproti ní zavřela oči. Rukama stiskla velký dřevěný kříž, který jí visel na prsou.

„Má milá přítelkyně,“ pronesla ta zbožná žena, „čtu ve vašem pohledu obavy, které vás šírají. Musíte věřit. Mějte ještě trpělivost a netrapte se zbytečnými pochybnostmi, protože já vaši budoucnost vidím jasně.“

„Skutečně?“

Marie se na ni dívala celá unesená. A také plna strachu, protože když Passitea znovu otevřela oči, spatřila v jejím pohledu tak intenzivní světlo, až se jí téměř zatajil dech.

Kdyby k ní neměla slepou důvěru, určitě by tu ženu považovala za fanatičku.

„Věřte tomu, co vám říkám, má milá.“

Aniž by Passitea cokoli dodala, upřela zrak na Marii, jako by mohla pohledem zkoumat její duši. A pravděpodobně tomu tak i bylo, Marie o tom neměla sebemenších pochyb.

„Jste tak krásná,“ řekla Passitea, „máte upřímné oči, plet bělostnou jako sníh, kaštanové vlasy tak intenzivní barvy, až oslepuje zrak těch, kteří se na vás podívají. Všechno to však představuje jen malichernosti, chápete? Musíte věřit, Marie, oddat se tomu, co pro vás náš Pán přichystal. Přestaňte se mučit zbytečnými otázkami. Místo toho se ptejte sama sebe, jak mu můžete sloužit, a připravte se na velebení jeho slávy.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Marie Medicejská.

„Musíte trávit více času modlitbou. Navštivte ty, kteří vás potřebují, ty poslední, kteří ani nevědí, z čeho žít.“

Marie sklonila hlavu na znamení kajícího.

Passitea měla pravdu.

Byla velmi znepokojená svou nejistou budoucností. Strýc Ferdinand jí slíbil úžasný sňatek, ale čas ubíhal a ona byla ve svých dvaadvaceti letech ještě sama. A navzdory její nesporné kráse se zdálo, že tento stav nic nezmění.

„Proč mě nikdo nechce?“ zašeptala slabým hlasem.

Ta otázka jí bezděky vyklouzla z úst. Zrodila se z pocitu méněcennosti, který ji občas přepadl jako zákeřná nemoc.

Okamžitě těch slov zalitovala, protože prozrazovala její sobectví a ješitnost.

Ale Passitea se nenechala vyvést z míry.

Vzala Marii za bradu a zvedla jí hlavu.

Pak se na ni zvláštním způsobem zadívala.

Slova, která pronesla, v Marii vyvolala husí kůži.

„Připravte se na to, že se stanete královnou Francie. Protože jako je pravda, že se jmenuji Passitea Crogiová, vy jí budete. Ale příliš se ve svém nitru neradujte. Jelikož pozemská moc kazí srdce spravedlivých a bohatství ničí jejich duši.“

ÚNOR 1601

I

LEONOŘIN NÁPAD

„Říkám vám, že mě nenávidí. Všichni, bez výjimky. Vím, že nemám úřední šlechtický patent, který, jak se zdá, je zde nepostradatelný. Ale slibuji vám, že jestli budete i tentokrát na mé straně, budu vám do smrti vděčná, má královno.“

Hlas Leonory Galigaiové se trásl vzteky. Marie Medicejská k ní stála zády. Její pohled se ztrácel za ponurými okny Louvru, která vypadala ještě pochmurněji kvůli tmavošedému nebi té nekonečné zimy.

Bledé světlo vrhalo ponuré stíny do sálu, ve kterém se nacházely. Nábytek byl tmavý a těžký, knihovny téměř prázdné. Ten palác byl tak prosycený bolestnými vzpomínkami, až to bralo dech. Jako by předchozí vládcové neudělali nic pro to, aby odstranili přízraky tragédií, které se zde udály. Možná měli strach měnit zavedený pořádek. V průběhu času zde bylo ukončeno aspoň tisíc životů. A jako by každého, kdo by měl odvahu se proti tomu postavit, čekal osud plný útrap.

„Nemusíte nic říkat, Leonoro. Moc dobře to vím.“ Marie se neotočila. Její vysoká postava, která dávala tušit vznešenou sošnou krásu, se rýsovala proti rudému světlu svící. „A věřte mi,“ pokračovala královna, „nemám vůbec v úmyslu nechat to být. Jste moje *dame d'atours* a nezajímá mě, jestli si dokonce i můj manžel občas stěžuje, že by tato role měla patřit vikomtесе de Lisle.“ Při těch slovech si Marie povzdechla. „Zvykne si na to. Já nepovolím, Leonoro, tím si můžete být jistá.“

„Děkuji vám, vím, jak se za mne bijete, a slibuji vám, že každé přátelské gesto, které mi věnujete, vám desetkrát vrátím.“

Marie se na Leonoru otočila a usmála se. Její pravidelné bílé zuby se leskly jako perly. Měla okouzlující tvář s jednoduchými, ale neobyčejně krásnými rysy, ještě zdůrazněnými účesem. Záplavu vlasů zdobila čelenka posázená drahými kameny. Dívala se na Leonoru očima černýma jako inkoust a výraz tváře vypovídal víc než tisíc slov. „O tom nepochybuji. Vyrůstly jsme spolu, vzpomínáte? Mohla bych podle vás vyměnit tuto minulost za arogantní požadavky hrstky francouzských šlechticů? A pak, jak si troufají žádat mě, abych se vás vzdala? Připadá vám smysluplné, aby muž, který mě podvádí s běhounou, jako je Henriette d'Enragues, byl tak smělý a požadoval, abych opustila jedinou osobu, k níž mám absolutní důvěru?“

Leonora se při těch slovech v hloubi duše zaradovala, ale nedala najevo sebemenší emoce. „Ten muž je král, má královno,“ pronesla pouze.

„Samozřejmě. A já ho ctím jako manžela i jako vládce. Každý den, Leonoro, to mi můžete věřit. Ale ani on mi nemůže říkat, kdo má být mojí *dame d'atours*, je to jasné? Nemějte strach, já vás budu vždy chránit. Ale je zřejmé, že v tomto paláci, šedém a smutném jako tahle Francie sužovaná bídou a válkou, si musíme zajistit někoho, kdo bude našima očima i ušima, nemyslíte?“

„Vaše Veličenstvo, já bych klidně mohla být těma očima a ušima, kdybyste mi svěřila tu čest,“ řekla Leonora s až přehnaným zanícením.

„O tom nemám pochyb. Ale to nestačí, věřte mi. Je potřeba nějaký muž. Někdo zběhlý v umění utajování a současně v umění meče, kdo by představoval jistou záruku pro získání informací, které jsou životně důležité pro naše přežití. Nemyslím tím závist a pomluvy. Ne, je potřeba někdo, kdo zná umění lsti a politiky a je ochotný vykonávat ty nejnebezpečnější

a nejhorší úkoly. Někdo, kdo nedbá na dobré jméno, na srdci mu leží jen vlastní prospěch a je připraven ve jménu peněz, které mu můžeme dát, udělat cokoli. Nejdříve jsem myslela na Concina Conciniho, ale nemyslím si, že by byl tou správnou osobou: je příliš nápadný a prudký. Nikoli, je potřeba někdo úplně jiný.“

„Máte pravdu, má královno. Concino je vám věrný, za to vám ručím, ale není to ten správný muž pro úkol, který naznačujete. Nicméně myslím, že někoho takového znám: osobu, která odpovídá vašim požadavkům, Vaše Veličenstvo.“

„Skutečně?“

Leonora přikývla.

„Poslouchám vás,“ pobídla ji Marie.

„Víte, Výsosti, v okruhu mých nejbližších přátel je někdo, kdo splňuje tyto charakteristiky – jeden mladý dobrodruh příjemného vzhledu, ale tak nenápadný a mazaný, že prochází nepozorován. Dávno totiž pochopil, že je možné získat dobrý výhled a obsáhnout vše, co se v životě přihodí, jen když zůstane v pozadí.“

„A je spolehlivý?“

„Mohu se za něj zaručit.“

„To mi tedy stačí.“

„Nechám pro něj poslat, pokud to může Vaší Výsosti poskytnout potěšení.“

„Udělejte to.“

„Dobrá, tedy...“, ale Leonora nestačila dokončit myšlenku, protože královna chtěla vědět více.

„A jak se ten náš hrdina jmenuje?“

„Matteo Laforgia. Ale změnil své jméno na Mathieu Laforge, aby nebudil podezření.“

Marie se pousmála. „Falešné jméno, úžasné!“ Oči se jí zaplnily oslnivým světlem. „Je to tedy Ital!“

„Benátčan, Vaše Veličenstvo.“

„Ach, Benátky...“ zvolala Marie, „jaká krása!“

„Ano,“ souhlasila Leonora. „Benátky: země špehů a zrádců.“

Marie lehce mávla pěknou ručkou, jako by chtěla tu poznámku zlehčit. „Doufejme tedy, že náš muž patří jen do první z těchto dvou kategorií,“ dodala.

„Důvěřujte mi, má královno.“

„Samozřejmě, Leonoro,“ dodala a na rtech se jí objevil osvobozující úsměv. Možná po tolika obavách našla způsob, jak odpovédět všem, kteří si přáli její konec. Věděla, že nastane boj ve znamení zrady a intrik, ale poté, co mluvila s Leonorou, se cítila připravena: byla z rodu Medicejských a jen tak snadno neustoupí.

Pak se zadívala na Leonoru a bojovně prohlásila: „Nemám z těch Francouzů strach, Leonoro. Jen ať učiní své kroky. I já udělám své a nakonec uvidíme, kdo zůstane na nohou.“

PŘÍBĚH ŠPEHA

Paříž byla v těch dnech samotnou podstatou neřesti a násilí. Byl to pekelný kotel, vržený na zem, ve kterém si chudáci a bezdomovci vzájemně šplhali po zádech v zoufalé snaze dostat se z něj ven a přežít.

Ulice v lidových čtvrtích nebyly ničím jiným než páchnoucími stokami zaplněnými bahnem a výkaly. Domy vytvářely neuspořádané zdeformované chumly, které se stupňovitě vršily v hromadě střech a zdí, bránících výhledu na slunce.

Šlechtické paláce byly o trochu hezčí, ale uvnitř se znásilnění a vraždy stávaly stejně často, ne-li častěji.

Seina předělovala město jako prokletá řeka, tak velký byl počet mrtvých, kteří v ní končili utopení nebo tam byli jednoduše vhozeni jako bílý odpad.

Šibenice na Place de Grève byla neustále v provozu, počet nevěstinců den za dnem rostl a ani kostely se nevyhnuly těm bujícím orgiím nenávisti, násilí a nespoutaného sexu.

Pod vládou Jindřicha IV. Francouzského Paříž ještě více zpusťla a změnila se v symbol zkaženosti, jako by Bartolomějská noc před zhruba třiceti lety své obyvatele vůbec nepoučila.

Matteo Laforgia tento fakt velmi dobře vnímal. Dorazil do francouzské metropole v naději na zbohatnutí, v doprovodu Florentanky Leonory Galigaiové, královnou natolik oblíbené, že se brzy stala její dvorní dámou.

Okamžitě se rozhodl změnit své jméno a velmi brzy pochopil, že jeho tvář s pravidelnými rysy, která v minulosti způsobovala soužení nemálo dívkám, mu mohla v mnoha případech pomoci.

Matteo vyrostl ve stínu zvonice svatého Marka a dlouho pracoval jako profesionální zloděj a lhář ve službách benátského šlechtice. Poté co byl odhalen podvod na jednoho popudlivého a pomstychtivého šlechtice, opustil Nejjasnější republiku benátskou a dorazil do Florencie.

Využíval svých zkušeností, a proto se mu jako špehovi a nájemnému zabijákovi velmi dařilo. Právě díky těmto schopnostem se teď dostal do francouzské metropole.

Potuloval se ulicemi. Na sobě měl tmavě šedý kabátec, nadýchané kalhoty a plášť ze sukna ve stejné barvě. Neměl žádnou pokrývku hlavy. Aby příliš nebudil pozornost, neměl u sebe meč ani pistoli. Přesto, kdyby si někdo dal tu práci a prohledal ho, možná by našel dýku ukrytou ve vnitřní kapse pravého rukávu kabátce.

Měl dlouhé vlasy, ale ne příliš, přesně podle současné módy. Pravidelný knírek nad rovněž pravidelnými rty. Na jeho vzhledu zkrátka nebylo nic, co by mu dodávalo zvláštní půvab. Byl pohledný, ale mohl by klidně projít nepozorován.

To byl způsob, jakým rád splýval s davem města a bezstarostně žil. Kdyby to ale bylo nutné, neměl by žádný problém předvést jakoukoli proměnu, aby obalamutil svého bližního.

Tohle bylo umění, které dokonale ovládal. A které mu v průběhu času zajistilo mnoho úspěchu.

V tuto chvíli ale neměl v úmyslu přestrojovat se. Měl úplně jiné starosti, protože ten den musel zabít jednoho muže.

K tržnici Les Halles dorazil v pozdním dopoledni. Na tomto místě se již od ranního úsvitu tlačili muži a ženy jakéhokoli původu před pulty s masem a rybami. Zakryté galerie umožňovaly nejružnějším místním obchodníkům vystavovat

a prodávat své zboží bez ohledu na počasí. Nezáleželo na tom, jestli prší, nebo je slunečno. Nad těmito galeriemi se tyčily domy, kostely a *hôtels* ve změti budov těch nejpodivnějších tvarů.

Pravdou je, že tržnice Les Halles, která vznikla jako centrum výměny, se hemžila nejen nakupujícími, ale také zlodějíčky, prostitutkami, nájemnými zabijáky a zločineckými bandami té nejhorší sorty. Na pultech nacházelo místo všechno zboží bez výjimky: nejen ovoce a zelenina, sýry nebo šunka, ale také kůže, kožešiny, látky, boty, klobouky, nábytek, přístroje, domácí vybavení a zbraně.

Laforgia, nebo spíše Laforge, jak si teď nechal říkat, moc dobře věděl, že muž, kterého má zabít, se to ráno bude nacházet mezi pulty s látkami a klobouky. Monsieur de Montreval, tak se jmenoval, se rád elegantně oblékal, nebo lépe řečeno – byl to skutečný švihák. Neuplynul jediný týden, aby se nepředvedl u dvora v novém nápadném kabátci, kazajce nebo klobouku se zvlášť originálním tvarem.

Kromě této své posedlosti pěkným oblečením měl ale ještě příliš prořízlou pusou. Takže ve snaze získat si srdce krásné komtesy z Bernais neváhal házet špínu na Leonoru Galigaiovou. Prohlašoval, že je skandál, aby se žena bez jakéhokoli úředního šlechtického patentu dostala až do takových kruhů, když jejím jediným titulem byl ten, že byla přítelkyní Marie Medicejské. Italka jako *dame d'atours* královny Francie je ostuda, či spíše urážka. Concino Concini, florentský šlechtic a velmi blízký přítel Galigaiové – natolik, že si někteří mysleli, že je jejím milencem – byl vzteky bez sebe. Prohlásil, že podřízne krk každému, kdo se odváží taková slova opakovat. Ale Concino už byl takový. Ne že by nebyl nebezpečný, byl a jak! Ale každou jeho akci doprovázelo nekonečné chvástání. Byla v něm vrozená teatrálnost. Ale ve většině případů se tento jeho nápadný styl jednání míjel účinkem.

Leonora byla úplně jiná. Nebyla samozřejmě ochotná nechat se beztrestně urážet, a protože chtěla tyto hlasy skutečně umlčet, dala Laforgemu jasné příkazy: přiblížit se k tomu hejskovi a zavřít mu ústa.

Navždy.

Úkol měl být proveden tím nejdiskrétnějším způsobem a bleskovou rychlostí, aby v každém ponechal ten nepříjemný pocit, že se něco fatálního stane komukoli, kdo si dovolí postavit se Leonoře. Ovšem tak, aniž by bylo možné vysledovat ji jako původce odstranění monsieur de Montreval.

A právě proto Mathieu Laforge nepřestával nic netušícího šlechtice tajně sledovat. Monsieur de Montreval ale nebyl žádný lev, co se odvahy týče, a proto ho stále doprovázela gorila ozbrojená až po uši. Jistý Orthez, Gaskoněc značné váhy, vždy připravený vstoupit do akce, aby ho chránil.

A tak Laforge, s cílem rozptýlit osobního strážce, který měl velkou slabost pro hezké ženy, připravil jednoduchou, ale účinnou fintu.

Požádal pěknou prodavačku ryb, aby ve vhodný okamžik zamotala Gaskoňci hlavu a on mohl využít jeho nepozornosti, aby udeřil.

SLIB NEPOHODLNÉ MILENCE

Král nevěřil svým uším. „Jak to myslíte?“ křičel. Žíly, rýsující se na jeho krku, měl naběhlé, jako by měly každou chvíli prasknout. Žena, která stála před ním, ho dokázala současně uklidnit i rozběsnit jako žádný jiný člověk, kterého znal. Právě ji tím nejzdvořilejším způsobem požádal, aby mu odevzdala dokument podepsaný před více než rokem vlastní rukou. V něm přislíbil před jejím otcem, monsieur Françoisem de Balzacem, a před Bohem, že si ji vezme za manželku. S jedinou podmínkou: že počne dítě.

A nyní mu jeho milenka svěřila právě toto: čeká s ním dítě. A požadovala, aby dostál svému slibu.

Ale Jindřich IV. Francouzský to neměl vůbec v úmyslu.

Henriette d'Enragues se rozčílila. Dělala to vždy, když se věci nedařily, a tvářit se jako oběť byla v tuto chvíli nejučinější zbraň.

„Vaše Veličenstvo se tedy urazilo? Nebyl jste to právě vy, kdo se zavázal, že tento slib dodrží?“

Král se díval na tu pěknou drobnou tvář a na okamžik pocítil, jak jeho vůle slábne. Ale okamžitě se vzpamatoval: nemůže té ženě pokaždé ustoupit! Proboha! Choval se hloupě a lehkomyslně, když podepsal tu zatracenou přísahu. V tu chvíli tomu gestu nepřikládal váhu, byl přesvědčený, že se ten absurdní

nárok na sňatek neuskuteční a že se Henriette spokojí s rolí milenky, kterou jí udělil.

Ale místo toho se nic nevyvíjelo tak, jak očekával. Nejenže otec dívky požadoval uskutečnění smlouvy, a právě proto mu ji Henriette odmítala vrátit, ale ještě sama Henriette trvala na tom absurdním požadavku, snažila se ho obalamutit a dítě využívala jako směnný prostředek.

Král zavrtěl zoufale hlavou, byl znechucený. Zdálo se mu, že jsou Henriettiny požadavky natolik neoprávněné, až jsou urážlivé.

„Nevidíte, že jsem vám dal vše, co jsem mohl,“ řekl slabým hlasem, „a ještě vám to nestačí? Nezajistil jsem vám královskou rentu? Neposkytl jsem vám uznání a bohatství? Nestačilo, že jsem pro vás nechal zařídit apartmány a pokoje hodné té nejvznešenější ženy ve Francii? Nebo že jsem vám udělil markrabství Verneuil? Co dalšího ještě chcete? Chcete mne zničit, Henriette? Protože vám zaručuji, že se necítím na to poskytnout vám takovou odměnu. Nikdo není šťastnější za dítě, věřte mi. Ale nedovolím vám, abyste ho používala proti mně.“

Henriette předstírala, že nechápe.

„Jindřichu, má jediná láska, víte, že jsem měla v úmyslu vrátit vám ten kus papíru, který jste podepsal, abyste mi ukázal, jak mě milujete. Teď ale vidím, že se jednalo jen o hanebný manévr, abyste mě uklidnil, ve světle manželství, které mi vás navždy vyrvalo a předalo té zvrácené a prospěchářské Florentance.“

„Jak se opovažujete o Marii se takto vyjadřovat?“ Jindřichovy oči planuly vztekem. Všechno má své hranice. „Nedovolím vám takto mluvit o královně, je to jasné?“

Henriette si kousala rty. Naštvat krále ještě více, než byl, by nebylo k ničemu dobré a musela si připomenout, že právě urážky na adresu Medicejské byly tím nejlepším způsobem,

jak toho docílit. Měla na to myslet. Místo toho ji její pověstná žárlivost vždy nutila hloupě přehánět a výsledkem bylo, že se jí nedařilo získat to, co chtěla.

„Jindřichu, prosím vás, máte pravdu,“ řekla mírným hlasem, „neměla jsem v úmyslu nerespektovat vaši manželku. Ale jak myslíte, že se cítím, když jsem byla takto odsunuta? Vaše manželství bylo pohřbem mé lásky. Ještě před pár měsíci jste měl oči jen pro mě, ale od té doby, co přišla ta žena, jste na mě úplně zapomněl.“

Při těch slovech se Henriettě dokonce podařilo uronit slzu. Spadla jako skleněná perla na světlou tvář. „Takže vám na mně vůbec nezáleží? A na našem dítěti?“ naléhala.

Naklonila hlavu na stranu a nezbedný pramen plavých vlasů jí přitom spadl do tváře.

Byla zatraceně neodolatelná.

A Jindřichovi, který podléhal jejímu kouzlu víc než jakýkoli jiný muž, stačilo málo, aby znovu padl do pasti. Ale tentokrát bylo v sázce příliš mnoho na to, aby to nechal být: riskoval, že ohrozí království.

„Henriette, nezneužívejte mé trpělivosti. Doporučuji vám, abyste našla ten zatracený slib a vrátila mi ho. Jsem si jist, že s pomocí zdravého rozumu a diskrétnosti nalezneme způsob, jak být šťastni všichni tři: já, vy i královna. Marie si je vědoma, že nemám v úmyslu se vás vzdát, ale není samozřejmě ochotná být ponižována. Bez ohledu na to, že je to žena s velkým šarmem, temperamentem a s vybranými způsoby, je si moc dobře vědoma, jak mi na vás záleží. Poklidně tu skutečnost přijala, s velkou vyzrálostí a inteligencí. Zatímco vy si dál zahráváte s ohněm. Dejte si pozor, abyste příliš netlačila na pilu, Henriette. Protože moc dobře víte, čeho jsem schopen. Nerad bych vás musel donutit...“

„To byste se neopovážil,“ vyhrkla Henriette a zpražila ho pohledem.

„Možná ne dnes,“ odsekl, „ale buďte si jista, že zítra nebo některý další den udělám cokoli proto, abych znovu svůj písemný slib získal. Nemám v úmyslu vám upírat roli, kterou jsem vám udělil, aspoň prozatím, ale pamatujte, že se jedná o pouhé propůjčení, a nikoli o váš nárok. Jak jsem si vás vybral, stejně tak na vás mohu zapomenout. Nebo na vaše dítě. Já jsem král!“ Při těch slovech se na Jindřichově tváři objevil výhrůžný výraz.

„Tohle dítě je i vaše. Jste bezcitný,“ trvala na svém Henriette a nyní se jí slzy spustily proudem.

Ale král už byl unavený.

„Pamatujte tedy, nemám v úmyslu vás znovu prosit. Postarejte se o to, abych dostal ten zatracený kus papíru. Až bude tato záležitost uzavřena, mohu se konečně radovat z narození našeho dítěte. Do té doby musím myslet na priority, které mi moje role ukládá.“

Aniž by Jindřich cokoli dodal, zmizel ve dveřích.

Henriette se téměř instinktivně podívala do velkého zrcadla na stěně. Viděla své oči zalité slzami.

Ale její slzy nebyly způsobené zoufalstvím. Byly to slzy vzteku.

Najde způsob, jak jí to oplatit, té běhně Medicejské. A ukáže i králi, zač je toho loket.

PŘÍHODA NA TRŽIŠTI

Laforge tajně sledoval monsieura de Montreval v tlačenci na tržnici Les Halles. K jeho odstranění tady bude mít tu nejlepší příležitost. Za křiku obchodníků, vychvalujících kvalitu svých produktů, a v davu lidí tísnícím se před pulty, nebude příliš složité dovést úkol do konce.

Přesto nechtěl nic ponechat náhodě.

Laforge zahájil akci přesně v okamžiku, kdy pěkná prodavačka ryb upoutala Orthezovu pozornost.

Žena měla hluboké modré oči a vlasy rudé jako koruna hořícího stromu. Z hlubokého výstřihu vykukoval malý náhrdelník.

Nahnula se dopředu, když vychvalovala své zboží, a podívala se na Ortheze. Všechna ta božská krása muže zaslepila.

„Můj milý pane,“ pronesla prodavačka, „viděl jste někdy čerstvější pstruhy než jsou tito?“

Gaskoněc přesunul zrak na kád' s rybami. Ale byl to jen okamžik, protože ihned poté ho neodolatelná síla přitáhla k bujněmu poprsí té hezké a současně nestoudné a divoké ženy.

Laforge neztrácel čas.

Viděl, jak si nic netušící monsieur de Montreval zkouší klobouk se širokou krempou. Nebyl úplně rozhodnutý, a tak ho vrátil na pult. Stěžoval si na dav, který se tlačí ze všech stran a brání mu v dostatečném pohybu.

Laforge se přiblížil.

Předstíral, že si jde svou cestou, a jako by náhodou narázil svým ramenem do ramene Montrevala. Současně napráhl dýku, kterou měl skrytou v rukávu kabátce, a dvakrát ho bodl do srdce.

Byl to jen mžik, dva rychlé údery, skryté pod širokými záhyby pláště, až byly sotva znatelné.

Laforge pak pokračoval v cestě a brzy se ztratil z dohledu, pohlcen davem tržnice.

Montreval se chytil za hrud.

Utrpěl tak chvatné a smrtící rány, že neměl ani čas se nadechnout.

Pocítil něco jako žhavé bodnutí na prsou, jako by ho nečekaně zasáhlo obrovské žihadlo, které přišlo kdovíodkud. Lehce se předklonil a začal zvracet krev.

Rukama se napráhl do prázdna, sesypal se na zem a přitom se zoufale chytil ramenou muže před sebou.

„*Mort-dieu!*“ zařval onen muž, když viděl, co se stalo, „ten člověk umírá.“

Ta slova ostře prořízla vzduch a Orthez, jako by hned vytušil, že se ho ta věc týká, dal instinktivně ruku na rukojeť meče zastrčeného v pochvě, která mu zvedala plášť, jako by měl ocas. Odtrhl zrak od prodavačky ryb a otočil se za křikem.

A opodál uviděl svého zhrouceného pána. Několik mužů se snažilo udělat místo a položit ho na zem.

„Monsieur de Montreval!“ vypravil ze sebe v přidušeném výkřiku Orthez.

Rozběhl se k místu, kde ležel jeho pán, ale hned pochopil, že situace je beznadějná.

„Ustupte!“ křičel Gaskoněc. „Nevidíte, že nemůže dýchat? Kdo to byl? Kdo ho bodl?“ Orthezovy černé oči uchvátily okolní prostor jako pářáty dravce. Planuly proviněním a vztekem, zápalnou a nebezpečnou směsí pro kohokoli, kdo by zkrížil jeho krok.

Ale navzdory vzteku a zoufalství viděl jen prázdné tváře dobrých pařížských občanů, kteří mu vraceli tiché pohledy.

Nic jiného.

Zavrtěl hlavou.

Ten, kdo bodal, mezitím dávno zmizel. A on nemohl dělat nic jiného než přemýšlet o své neschopnosti.

Díval se na svého pána, nataženého u pultu s klobouky: kabátec prosáklý krví, červená kaluž rozlévající se pod ním na zemi jako šarlatová pokrývka.

Montrevalovy modré oči byly vytřeštěné, jako by zahlédl ducha. Ve tváři se mu zračilo zděšení z blížící se smrti, lačnický po jeho životě.

Ze rtů mu vycházely červené bubliny. Montreval ještě stihl vydat zachroptění a vzápětí vypustil duši.

Orthez zůstal stát uprostřed tržnice, lidé se od něj vzdalovali. Vypadal jako nakažený morem: náhle se kolem něj vytvořilo prázdno, dav se rozptýlil do všech stran.

Prodavačka ryb!

Orthez se otočil směrem k pultu, kde se před chvílí zastavil a vyměňoval si pohledy s tou krásnou ženou.

Ale na jejím místě byl teď muž s dlouhými vousy.

Vystřelili si z něj jako z malého kluka! Jak jen mohl být tak hloupý? Orthez se vrátil k pultu s rybami.

„Ta dívka!“ zařval.

„Prosím, monsieur? Nerozumím.“

„Kam zmizela ta žena se zrzavými vlasy, která tady byla před chvílí?“ Při těch slovech Orthez výhrůžně povytáhl meč a nechal zablýsknout kov.

Ale obchodník nahnul ani brvou. Byl velký a statný, měl široká ramena a nebylo pochyb o tom, že je silný jako býk.

„Myslíte Colette?“

„Nevím, jestli se tak jmenuje.“

„Na mou duši, pane, je to jediná zrzka, kterou znám.“

„Kde je teď?“

„Odešla. Říkala, že musí něco vyřídit.“

„A vy jste ji nechal odejít?“

Muž si ho potutelně prohlížel. „A co bych měl podle vás udělat?“ Jeho hlas získal výhrůžný nádech. „Colette mi občas pomáhá za pultem s rybami výměnou za kbelík krevet. Nemá žádnou pracovní dobu a já jsem jí vděčný, že si vybrala mě, a ne někoho jiného. Když je tady, zákazníci na ni berou jako ryby na návnadu.“

Orthez pochopil, že nemá smysl diskutovat. „Kam šla?“ zeptal se ještě, ale s menším přesvědčením.

„Kdoví?“ odpověděl muž.

Gaskoněc procedil skrz zuby nadávku.

A aniž by cokoli dodal, vrátil se, odkud přišel.

Nemohl nechat svého pána tam, kde byl.

Ale někdo už se o to zřejmě postaral vzhledem k tomu, že přicházela královská garda.

Orthez se bleskově zamyslel: musí se rychle rozhodnout. Je důležitější jeho věrnost vůči někomu, kdo si ho nedávno najal, nebo záchrana vlastní kůže? Ani na okamžik nezaváhal.

A tak se bez dalšího otálení vydal opačným směrem, než odkud přicházela garda.

DVĚ RŮZNÉ ZPRÁVY

Z mnoha kladných vlastností francouzského krále vyčnívala především jedna: byl velký milovník. Možná kvůli tomu, co všechno musel v mládí podstoupit, možná proto, že si byl vědom svého šarmu, který získal teprve věkem, začal se v těchto letech naplno věnovat ženám. A to do té míry, že celá Francie věděla o jeho neutuchajícím sexuálním apetitu a o jeho mnoha, možná až příliš mnoha, láskách.

Přesto se žádá z jeho milenek – a bylo jich bezpočet – nemohla srovnávat s Marií, jeho královnou.

Dokonce ani Henriette.

Když se uneseně díval na tu průsvitnou pleť, světlou a jemnou jako samet, pomyslel si, že se na něj tentokrát usmálo štěstí.

Ta žena z rodu Medicejských si ho zcela podmanila. Svými nespoutanými křivkami, plnými měkkými řadry, ve kterých se rád ztrácel, impozantními, a přesto pevnými boky. Její dokonalé tělo bylo stvořené pro to, aby bylo uchvacováno, a současně aby se stalo katedrálou, která brala dech.

Drahé kameny, kterými se Marie ráda zdobila a z nichž některé neodkládala ani v těch nejintimnějších chvílích, její krásu ještě podtrhovaly. Na hrudi jí ohnivě zářil rubínový náhrdelník, jehož nádherné kameny se téměř vznášely ve žlábků mezi prsy, zápěstí jí laskaly perly.

Na tohle myslel, když kladl na Mariiny korálově červené rty polibek. A pak další a ještě další. Když byl s ní, všechno

jako by náhle zmizelo: obavy, problémy, intriky i lsti. A on se opět stával svobodným mužem: v milování, dotýkání se, zmocňování se.

Královna se tiše usmála. Jindřich ji pohládl po tváři. Měla velké oči a vysoké lícní kosti, dokonale hladkou pleť, jako z porcelánu, zbarvenou do bledě růžova. Ten odstín uchvacoval jeho mysl.

A jak byla Marie inteligentní! Nebyla jako jiné ženy: žárlivá, podezírává, krutá. Ani trochu! Měla v sobě velkorysost a ušlechtilost velké jako celá Francie.

Jindřich pokryl její bělostné paže polibky. Vychutnával si to pevné tělo, jako by to byla vybraná lahůdka. Lehce ji kousal, zatímco ona se tomu zcela oddávala, přivírajíc oči.

Ve chvílích, jako byla tato, by ho mohla požádat o cokoli. Ale Marie toho nikdy nevyužila. To ji činilo ještě žádoucnější. Nepokoušela se ze svého příslovečného půvabu jakkoli těžit.

A to, že byla nepochybně životem protřelá, z ní činilo skvělou milenkou, plnou překvapení a připravenou experimentovat.

Sedla si na postel. Pokrývky zahalovaly její plná ňadra. Rozpuštěné kaštanové vlasy jí splývaly po ramenou v měkkých lesklých pramenech.

Usmála se.

„Musím vám něco říct, lásko moje,“ pronesla teplým hlubokým hlasem.

Jindřich jí byl naprosto uchvácen. „Klidně mluvte, má láska. Jsem připraven vás poslouchat.“

Marie na okamžik odvrátila zrak. Pak se náhle opět zadívala do jeho očí. „Veličenstvo, čekám vaše dítě.“

Ta zpráva Jindřichovi na okamžik vyrazila dech, jako kdyby nechápal. Pak bylo ale náhle všechno jasné a neztrotná radost explodovala na jeho nevýrazné a obvykle velmi zamračené tváři plné vrásek.

„Má královno, dáváte mi tu nejmilejší zprávu, nemohl jsem doufat v lepší novinu!“ zvolal a něžně Marii políbil.

Samým štěstím z toho nečekaného zjištění na okamžik bloudil duchem nepřítomně po místnosti. Jeho oči se zastavily na jaspisových pohárech, které Marie nechala do svého pokoje umístit. Alabastrové lampy a malé pozlacené svícny ozařovaly velký prostor paprsky světla, které se odráželo na lesklých plochách mnoha benátských zrcadel ve zlatých rámech.

Ta nádhera ještě umocňovala radost, která zaplavovala jeho srdce.

Marie měnila jeho život přesně tak, jak se měnil ten temný a zchátralý Louvre: vnesla do něj světlo, radost, teplo života.

„Marie, jste mým požehnáním,“ přiznal král s náznakem dojetí v hlase.

Objala ho. S čistou něžností ho políbila na záda. Ale pak tato nevinnost jako by ustoupila zcela jiným dojmem. Jindřich ucítil na ramenou její zuby. Marie ho kousla. Pak mu příjemně mučila boky a nakonec mu položila něco studeného na spodní část zad.

Nechápal, o co se jedná, ale pak zahlédl v její pěkné ruce diamant velikosti lískového ořechu.

„Jste tak lascivní, má královno, že kdybych nevěděl, jak jste věrná a zamilovaná, začal bych pochybovat o vašich ctnostech.“ Jindřich ji rád takto popichoval, i když věděl, že se vystavuje možným námitkám pro svoji dobře známou nevěrnost. Těšilo ho, když viděl, jak to Marie velkoryse přechází.

Takto ho k sobě ale ještě více připoutávala. Je pravda, že od té doby, co přišla k francouzskému dvoru, jeho zájem o Henriette a všechny ostatní velmi opadl. A nejen proto, že Marie představovala něco nového a svůdnějšího, ale právě pro své netečné chování. Jako by si byla vědoma toho, že žádná z králových milenek se jí nevyrovná.

Jindřich vzdychl.

Byl šťastný.

Pohládl ji po tváři. A vášnivě políbil na rty. „Ovšem to, že čekáme dítě, neznamená, že se musíme vzdát potěšení v ložnici,“ pronesl a bez dalších slov vzal ruku své manželky a navedl ji tam, kde bylo jeho vzrušení nejintenzivnější.

„Říkám vám, že je to jistá věc, má paní.“

V jiném pokoji Louvru, nepříliš vzdáleném od toho, kde panovníci naplňovali svou lásku, přijímala právě Leonora Galigniová Mathieua Laforgeho.

Podle dohody k ní ten svérázný muž přišel hned, jakmile dokončil úkol. Přesně tak, jak nařídila.

„Takže ten muž už teď nedýchá?“

„Zasáhl jsem ho do srdce, dokonce dvakrát,“ odpověděl chladnokrevně Laforge.

Leonora si ho pátravě prohlížela. Její černé oči jako by četly v jeho duši, ale Laforge si toho nevšímal. Jeho pohledná tvář s téměř nedbalou krásou neprozrazovala emoce. Zdálo se, že ačkoli byl mladý, dokázal si vypěstovat záviděníhodnou sebekontrolu a značnou schopnost přetvářování. U dvora, kde pomluvy a intriky představovaly principy, na kterých je postaveno jednání, byly tyto vlastnosti velmi potřebné.

„Viděl vás někdo, Mathieue?“ pokračovala Leonora.

„V žádném případě. Dav v Les Halles byl tou nejlepší zárukou.“

„Výborně.“ Nedokázala potlačit spokojený úsměv. Pak bez dalšího otálení přistoupila k nádhernému, jemně vyřezávanému dřevěnému psacímu stolu. Vytáhla z rukávu honosných šatů miniaturní stříbrný klíček, vsunula ho do zámku stolu a otočila jím.

Deska se otevřela a odhalila vnitřní prostor. Leonora z něj vytáhla cinkající sáček, podala ho Laforgemu a opět stůl uzamkla.

„To je pro vás, monsieur. Padesát zlatých tolarů za způsobené obtíže jako úhrada za vaše služby tak, jak bylo dohodnuto.“

Laforge se uklonil.

„Děkuji vám, madame,“ řekl s uctivostí. Přesto ani v tomto případě nepoužil příliš strojené nebo zvlášť elegantní způsoby. Veškeré jeho chování bylo velmi umírněné, jako by jeho gesta měla napodobovat samotnou podstatu průměrnosti. Nebyl nápadným mužem, s tím svým způsobem oblékání, vždy střízlivým, téměř neuchopitelným. Naopak, vlastní úspěch špeha a nájemného vraha stavěl na tom, aby na něj bylo možné okamžitě zapomenout. To se Leonore nesmírně líbilo.

Je dokonalým mužem pro královnu, pomyslela si opět.

A tak brzy přešla k tomu, co měla už od začátku jejich setkání na srdci.

„Monsieur Laforge, nebo bych měla říct signore Laforgio, vzhledem k tomu, že vás znám už nějakou dobu?“

„Jak je vám libo, má paní,“ odpověděl.

„Myslím, že jste slyšel o velkém množství králových milenek.“

„Ta informace pro mě není neznámá.“

„A zajisté tedy víte, že jeho oblíbenkyní...“

„... je Henriette d'Entraques, markýza de Verneuil,“ doplnil ji.

„Přesně tak. Nuže,“ pokračovala Leonora, „vy víte, jak mi je naše královna drahá, a zajisté je vám také známo, že i ona ke mně chová cit upřímného přátelství.“

„Natolik, že vás jmenovala svojí *dame d'atours*, má paní, k velké nelibosti mnoha francouzských šlechticů,“ podotkl Laforge.

„Jste dobře informován, Mathieue, protože tak vám budu říkat.“

„Být informován je samotným základem mého povolání,“ odpověděl a v šedých očích se na okamžik objevil zlověstný

záblesk. Ale okamžitě zmizel, až se Leonora ptala sama sebe, jestli se jí to nezdálo.

„Výborně. Sdělím vám tedy svůj požadavek.“

„Poslouchám každé vaše slovo, má paní.“

SETKÁNÍ S KRÁLOVNOU

Marie se rozhodla, že se za soumraku setká se špehem, o kterém mluvila Leonora Galigaiová. Podle instrukcí přítelkyně jela v kočáře na místo setkání, kterým byl malý domek v ulici Rue de Vaugirard. Zvolila vůz bez znaků, aby nebudila podezření. Doprovázeli ji dva strážci oblečení jako normální šlechtici.

Leonora Galigaiová už tam na ni čekala. Královna měla pocit, že to není poprvé, kdy Leonora použila tento domek jako místo pro tajné setkání. Ale nechtěla to rozvádět. Ostatně hlasy, které se šířily u dvora, její podezření jen potvrzovaly. Už několik dní se v nejvyšších kruzích šuškal, že byl monsieur de Montreval odstraněn na její rozkaz. Královské stráže ho totiž našly ležet na tržišti Les Halles. Z rychlého ohledání vyplynulo, že byl zasažen dvěma bodnými ranami do prsou.

Nikdo samozřejmě nemohl dokázat, že je za tou akcí Leonora. Ale skutečnost, že jen několik týdnů předtím de Montreval Galigaiovou urazil, nenechávala nikoho na pochybách, že se jedná o pomstu *dame d'atours*. Jistě, mohl to také být její ctitel Concino Concini, florentský šlechtic s velmi divokým temperamentem, ale tento způsob jednání se mu nepodobal. Čím víc o tom Marie přemýšlela, tím víc byla přesvědčená, že tu vraždu musela zosnovat Leonora.

Marie Leonoru dobře znala a věděla, že ji odjakživa poháněl nebyvale železná vůle a bojovnost. Tato její stránka ji

děsila. Ale současně uměla žít v hadím hnízdě, v místě, jako je Louvre, kde byla téměř veškerá francouzská šlechta proti Marii. Protože byla Italka, a co hůře – Florentanka, že byla hezká a přitažlivá, a neměla tu urozenost krve, která se požaduje po královně. Marie byla sestřenicí Kateřiny Medicejské, která byla ještě před více než deseti lety tou nejnenáviděnější královnou Francie v historii. A ona teď, jak se zdá, byla předurčena k tomu, aby zaujala její místo.

Proto tahle touha zajistit si bezpečnost nelítostným a absolutním způsobem a získat na svoji stranu člověka, který byl dle Leonořiných slov nejlepším špehem široko daleko, nemusela být vůbec scestnou myšlenkou. Marie přítelkyni důvěřovala. I když najmout si tohoto muže, aby Jindřichovi pomohl znovu získat ten hloupý slib, který před nějakým časem poskytl Henriette d'Enragues, představovalo značné riziko.

Od té doby, co přijela do Paříže, pochopila, že nejlepším způsobem, jak zamezit problémům, bude vytvořit si síť několika důvěryhodných přátel a stát za svým manželem i v jeho neřestech, bez přílišné žárlivosti a zbytečných námitek. Jindřich nebyl žádný mladík a za nějakou dobu se určitě zklidní. Jeho erotická vášeň postupně ustoupí s věkem a v tu chvíli bude Marie jedinou ženou jeho života: manželkou a královnou.

Stačilo zkrátka nechat pracovat čas. Bez spřádání zbytečných intrik. Byla krásná a věděla, jak mu poskytnout potěšení. Ale bylo také nezvratnou pravdou, že slib, který dal písemně na úředním dokumentu a jenž byl potvrzen svědectvím, představoval nemalý problém.

Bylo to něco, co značně přesahovalo hloupou závist a jalové dvorní intriky.

Nebylo tajemstvím, že nejen Henriette, ale celá její rodina, a dokonce část šlechty byly značně nakloněny tomu, aby ji král zapudil a vzal si za manželku Henriette.